

Sự cố

Cô im lặng. Anh thì đang nhớ xem là lần thứ bao nhiêu dắt cô vào đây. Lần nào anh cũng phản ứng như nhau khi nhận được tin từ cô. Chỉ khác là cái bình tĩnh lúc sau để giải quyết mọi chuyện. Anh thở dài. Yêu nhau gần 4 năm nay, có lẽ chưa bao giờ anh thấy chán nản như lúc này.

Quá nửa đêm, anh bị đánh thức bởi cuộc gọi từ cô. Giọng ngáy ngủ xen lẫn cái gắt, anh gần như hét lên trong điện thoại:

- Có gì mà gọi giờ này?

- Anh đang ở một mình phải không? – Cô thì thầm.

- Ừ thì sao?

- Em....

Anh chán nản toan tắt điện thoại khi nghe cô ngáp ngừng ở phía đầu dây bên kia.

Những cuộc gọi lúc nửa đêm thế này thường không được chào đón dù cho có đến từ cô, người đang là bạn gái anh. Huống chi, cả ngày nay anh mệt mỏi xoay vòng trong đồng công việc cuối năm. Vừa chớp mắt được một tí là cô lại gọi. Cơn buồn ngủ theo đó cũng dần biến mất.

- Anh từng nói chúng ta sẽ có con đúng không?

- Thì sao? – Tim anh đập phịch một cái rồi đột ngột nhảy múa trong lồng ngực. – Đừng nói với anh là....

- Một đứa cũng đang trên đường đến đây....

Đó là cuộc gọi của đêm hôm qua. Anh kết thúc ngay cuộc nói chuyện sau câu nói ấy của cô. Tắt điện thoại. Anh lẳng lặng đi ngay vào toilet. Không cần phải rửa mặt, anh cũng đủ tỉnh táo. Lời nói vừa nãy của cô còn có tác dụng

hơn cả cốc cà phê anh uống ban chiều, có khi còn hơn cả chục cốc cộng lại.

Tay run run anh bấm bàn phím điện thoại. Vồn vện chỉ có: “Mai đến bệnh viện cùng anh”. Tin nhắn hồi âm ngay lập tức: “Ừ. Em xin lỗi” .

Đêm nay, lại không thể ngủ. Loay hoay chờ cho trời sáng.

....

- Được 11 tuần rồi.

- 11 tuần á?

- Đã có tim thai. Khỏe mạnh, chỉ số phát triển tốt. Đây này.

Vị bác sỹ đưa tay chỉ lên màn hình vị trí “đứa nhỏ” đang nằm. Anh chẳng thấy gì ngoại trừ vật thể đen-không-hình-dạng. Nó tách biệt với cái đồng cũng đen xung quanh nó bằng một đường viền, mập mạp.

Tiếng nhịp tim đập “phình phịch” rõ ràng khiến anh rùng mình. Cô bầu chặt tay vào tấm nệm trên bàn siêu âm, mắt chưa một giây một phút nào rời khỏi màn hình.

Bước ra khỏi phòng siêu âm, cô vẫn cuối mặt.

- Xin lỗi anh, hôm ấy em...

- Lại quên uống thuốc nữa sao?

- Tại công việc bận quá nên...

- Đây là lần thứ mấy rồi?

-

Cô im lặng. Anh thì đang nhớ xem là lần thứ bao nhiêu dặt cô vào đây. Lần nào anh cũng phản ứng như nhau khi nhận được tin từ cô. Chỉ khác là cái

bình tĩnh lúc sau để giải quyết mọi chuyện. Anh thở dài. Yêu nhau gần 4 năm nay, có lẽ chưa bao giờ anh thấy chán nản như lúc này.

- Giờ em tính sao? Lại giống như những lần trước à?

-

- Ông trời cũng ưu ái nhỉ? Bao nhiêu người cầu mong có con thế mà chưa “đính” lần nào. Còn em, bao nhiêu lần phải bỏ thế mà vẫn....

Anh định thốt ra cho hết câu nhưng thoáng nhìn thấy cô đang cuối gằm mặt, tay bầu chặt vào hay vạt áo, anh lại thôi. Chưa bao giờ anh thấy tình cảm dành cho cô suốt bao nhiêu năm qua giảm sút thế này. Anh thở dài.

Nhớ đến lần thứ nhất anh đã hốt hoảng thế nào, lần thứ hai bàng hoàng ra sao, rồi lần thứ ba phân vân thế nào. Bây giờ thì... Cảm xúc trôi tuột như không có gì. Chẳng buồn nói với cô thêm lời nào nữa.

- Mai em sẽ bỏ. Hôm nay em hơi mệt.

- Ừ. Tùy em.

Anh chờ cô về. Trên đường đi, hai người chẳng nói với nhau lời nào. Xe anh đỗ phịch trước công ty cô. Chưa kịp chào anh như mọi ngày, cô đã nhanh chóng quay lưng vào đó. Để lại anh nhìn theo cái dáng gầy gầy con con mà nao lòng. Anh không hiểu hay đúng hơn là không biết cô đang nghĩ gì.

....

Sáng hôm sau hai người lại đến bệnh viện. Anh phải đi cùng cô. Anh buộc mình phải là người có trách nhiệm. Anh biết mình sẽ cưới cô làm vợ. Nhưng không phải là bây giờ và nhất là không phải vì đứa nhỏ.

Vị bác sĩ lấy tay trịnh trọng nâng cặp kính. Đôi chân mày chau lại với nhau, mắt không rời kết quả siêu âm.

- Cô bỏ thai mấy lần rồi?

- Dạ 3 lần rồi.

Vị bác sĩ ném cho anh cái nhìn khinh bỉ rồi hỏi tiếp:

- Thế có muốn mai này làm mẹ không?

- Dạ....

- Bỏ đứa này nữa là mai này không có con được nữa đâu.

Anh lắng tay nghe vị bác sĩ nói. Từng chữ từng chữ thấm vào đầu anh. Cô bỏ thai nhiều lần rồi. Thành tử cung vốn dĩ đã mỏng, giờ mong manh hơn bao giờ hết. Nếu bỏ nữa. Thì tử cung của cô sẽ không có khả năng giữ nổi đứa trẻ nào nữa.

Vị bác sĩ thở dài:

- Các anh chị bây giờ sung sướng quá rồi. Muốn làm gì thì làm. Chúng tôi không can ngăn được. Bao nhiêu người tuyên truyền các tác hại của việc này mà có chịu nghe. Lúc đấy thì không quan tâm. Giờ có chuyện thì....

- Đừng có mà đại dột đến mấy chỗ tư nhân. – Vị bác sĩ lạnh lùng xen lẫn cứng rắn.

Vậy là cô không thể bỏ “đứa nhỏ”. Đồng nghĩa với việc cô phải sinh ra nó. Người anh lạnh toát. Bây giờ mà làm đám cưới thì tiền ở đâu ra. Nhà anh vẫn phải thuê. Gọi là nhà nhưng căn phòng nhỏ xíu.

Gia đình cô còn tệ hơn. Gần chục anh chị em chui rúc trong căn nhà bé tí, người nào lấy vợ lấy chồng ra riêng thì đỡ được người đó nhưng cũng chẳng hơn gì. Nghĩ đến tương lai ngày thì làm việc quần quật, con đau con bệnh, con khóc con quấy trong căn nhà chưa đến 10m2 mà anh đổ mồ hôi lạnh toát.

Tiền trong ngân hàng dành dụm bao nhiêu năm nay gần như con số không vì anh còn bố mẹ già phải nuôi và đàn em dưới quê.

Anh quay sang nhìn cô. Cô vẫn im lặng. Mặt cuối gầm. Li chanh muối tan cả

đá nhạt nhẽo đặt trên bàn im thình thít. Anh lạnh lùng phá tan bầu không khí đang có.

- Giờ em tính sao?

- Em tự có cách giải quyết.

- Sao những lần trước em không nói với anh?

-

- Đến thế này thì anh phải làm sao?

- Nếu em nói thì anh cũng đâu có chịu cưới em.

Cô đưa đôi mắt ngấn nước nhìn anh. Đôi mắt có cả sự căm phẫn đến vô vọng. Cô lấy từ trong ví tờ 10 ngàn đặt xuống bàn rồi đẩy ghế đứng dậy.

- Em có cách tự em giải quyết. Anh không cần lo.

Anh bàng hoàng nhìn cô. Suốt bao năm qua, cô chưa từng cãi anh lấy một câu. Cái gì cũng nghe theo lời anh nói. Thế mà hôm nay cô dám ngang nhiên chống lại anh.

- Em muốn cái gì đây hả?

Cô không quan tâm lời anh nói, cứ thế bước nhanh ra khỏi căn-tin bệnh viện. Đôi vai run lên nức nở. Nước mắt tuôn dài không thể kìm lại được.

.....

Tối đó, anh uống thật say. Bấm số điện thoại của cô, anh như gào lên qua điện thoại: “Cô còn muốn làm gì nữa hả? Giờ cô không bỏ đứa nhỏ được thì tôi sẽ cưới cô. Ngoài chuyện đó ra thì cô còn muốn gì nữa?”

Cô bật khóc. Dù cố nén không cho anh biết nhưng cô vẫn khóc. Nuốt vội giọt nước mắt mặn chát trên môi, cô nói giọng thỏ thẻ nhưng cứng ngắt: “Em sẽ bỏ con. Anh đừng bận tâm đến em”.

Tiếng gác máy lạnh lùng từ phía cô khiến anh thoáng chốc tỉnh táo. Chữ “con” thốt ra từ cô khiến anh đau ngay lồng ngực một chốc. Nhưng hơi men lại mang anh về với suy nghĩ tàn nhẫn kia. Anh ngã phịch lên giường, chiếc điện thoại rớt “bịch” xuống sàn nhà, tự động tắt máy.

...

Sáng hôm sau, tận gần trưa anh mới tỉnh được. Cơn say để lại dư âm khiến anh chóiang váng. Anh liêu xiêu bước về phía toilet rồi tự nhiên nhớ đến lời cô nói tối qua. Anh cố xác định xem có phải là mơ hay không rồi vội vã phát hiện ra điện thoại nằm im lìm trên thềm nhà.

Có 3 tin nhắn đến máy anh. Cùng một người gửi.

“Em đang ở phòng mạch tư. Em chỉ biết có chỗ này. Anh ở đâu vậy? Sao không nghe máy? Em sợ lắm”

Tim anh đập thịch một cái. Toan bấm nút gọi cho cô ngay thì tin nhắn thứ hai đập vào mắt anh.

“Có thể lần này em sẽ không có con được nữa. Nếu thế, anh vẫn muốn cưới em chứ? Hay là anh sẽ bỏ em để lấy người sẽ sinh con cho anh?”

Anh tưởng tượng cảnh cô co rúm một mình trên bàn phẫu thuật. Thoáng rùng mình, mồ hôi lạnh toát sống lưng

“Em ra khỏi phòng phẫu thuật rồi. Em mệt lắm. Đau nữa. Lần này đau nhiều hơn trước gấp chục lần. Hình như máu vẫn chảy. Chắc em không tự về nổi nữa. Anh đến đón em nhé. Em xin anh”

Tay anh run đến mất cả cảm giác. Bấm máy gọi cho cô. Bác sĩ đã cảnh báo cô thế nào mà còn làm vậy? Sao lại ngốc đến thế chứ?

Điện thoại đổ chuông hồi dài không ai trả lời. Anh định bấm gọi lại thì phía đầu dây bên kia vang lên giọng vội vã.

“Người nhà của bệnh nhân à? Vào viện ngay đi. Băng huyết rồi không cầm

được. Chúng tôi đưa vào viện rồi”

Anh cắn chặt môi khi từng lời nói vang lên qua tai anh. Anh lao như bay ra khỏi nhà, chạy thẳng đến bệnh viện. Chẳng lẽ cô tàn nhẫn đến mức đó, đánh đổi cơ hội làm mẹ để chọn ở cạnh anh?

“Không cứu được.”

Vị bác sĩ lắc đầu nhìn anh. Anh hỏi lại thêm một lần nữa. Vẫn câu trả lời y như thế, không khác một chữ.

Cô mất máu quá nhiều. Máu tuôn ồ ạt không cầm được. Phòng mạch ấy không giấy phép, thiếu trang thiết bị. Đưa đến đây thì quá muộn. Điều mà vị bác sĩ đã từng cảnh báo với cô.

Anh phải vịn tay vào tường lần theo lối vào nơi cô đang nằm. Lòng hi vọng bác sĩ ấy nhầm lẫn. Mắt chờ cô chạy đến thì thầm vào tai anh nói “em không sao” như những lần trước.

Ông ta hỏi anh có muốn nhìn mặt cô lần cuối không? Anh bảo có. Rồi anh thoáng thấy dưới tấm khăn trắng toát phủ cả thân người, bàn tay cô lộ ra. Chiếc điện thoại đặt cạnh bên. Có một tin nhắn sau cùng chưa kịp gửi đi. “Em yêu anh”

Anh thoáng cười rồi bật khóc. Vừa cười méo xệch lẫn nước mắt. Ôm đầu gối bệt xuống sàn nhà. Anh hoang mang cầm lấy bàn tay cô. Lạnh quá em ơi!

Bàn tay tôi lay em dậy. Nhưng em không cử động. Lời tôi nói với em tối hôm qua như mũi dao đâm vào tim tôi. Đau nhói. Đau bao nhiêu không kể được. Bao nhiêu đau đớn tôi đang chịu có xá gì so với em.

Trước khi nhắm mắt em còn nhớ tới tôi. Một thằng đàn ông như tôi đáng để em đánh đổi sao? Sao em ngốc nghếch quá? Sao em không giữ lấy mình? Sao em ngu ngốc quá.... Sao tôi không?

Đầu óc quay cuồng trong suy nghĩ. Cái gì đã giết chết cô? Anh hay tình yêu

của cô dành cho anh.

Anh phóng xe điên cuồng trên đường. Con đường phía trước nhòe đi trước mắt. Chiếc xe tải bấm kèn inh ỏi phía chiều ngược lại. Anh lao thẳng vào nó không biết cố ý hay vô tình. Thứ âm thanh chết chóc vang lên dồn dập, tiếng la hét kinh hoàng của những người xung quanh. Anh ngã vật xuống đường. Đầu đập xuống đất. Cơn đau từ tim dội ngược lên đỉnh đầu. Anh nhìn bầu trời đen ngịt phía trên. Môi mấp máy gọi tên cô.

Anh kịp nhìn thấy gương mặt cô khi còn sống, vật vã trong cơn đau mà bốn lần đã phải chịu đựng.

Em đau như anh bây giờ phải không? Hay hơn?